

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 194/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou Mgr. Elenou Szabóovou, Hlavné námestie 7, Nové Zámky, vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 a 2 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Cb 114/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len

„sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 a 2 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) v spojení s čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 ústavy postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Cb 114/2005.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako žalobkyňa sa žalobou podanou okresnému súdu 17. júna 2005 domáhala proti žalovanému [REDACTED] (ďalej len „žalovaný“), zaplata sumy 12 298,35 € z titulu ceny za dodané dielo. Konanie bolo vedené okresným súdom pod sp. zn. 10 Cb 114/2005. Okresný súd vo veci prvýkrát rozhodol rozsudkom z 25. októbra 2011, ktorý bol na odvolanie sťažovateľky uznesením Krajského súdu v Žiline z 29. novembra 2012 zrušený a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie.

Uznesením okresného súdu č. k. 2 R 5/2014-128 z 29. januára 2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť 6. februára 2015, bola povolená reštrukturalizácia žalovaného, v dôsledku čoho sa v súlade s § 118 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v účinnom znení (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 10 Cb 114/2005 prerušilo zo zákona.

Sťažovateľka v reštrukturalizačnom konaní prihlásila svoje pohľadávky proti žalovanému, ktoré boli predmetom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 10 Cb 114/2005.

Uznesením okresného súdu č. k. 2 R 5/2014-564 z 5. októbra 2015 zverejneným 12. októbra 2015 v Obchodnom vestníku č. 195/2015 bol potvrdený reštrukturalizačný plán žalovaného a ukončená jeho reštrukturalizácia, v dôsledku čoho sa v súlade s § 156

zákona o konkurze a reštrukturalizácii konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 10 Cb 114/2005 zastavilo zo zákona, čo okresný súd oznámil sťažovateľke listom zo 17. decembra 2015 doručeným sťažovateľke 21. decembra 2015.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti podrobne opisuje priebeh konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 10 Cb 114/2005 a uvádza:

«Voči mojej osobe si odporca nesplnil svoju povinnosť uhradiť mi primeranú cenu za prácu, ktorú som pre neho vykonala a ktorú on následne použil. Vďaka neefektívneho postupu súdu (prieťahy v konaní) mal odporca dosť času konať intrigy a pomocou svojich „priateľov“ ublížiť mojím najbližším, mojej rodine.

Strácam vieru v právny systém, dostávam sa do stavu beznádeje, že sa nedovolám svojich práv. Stav, že ja dostojím svojim záväzkom a druhá strana nie, a musím sa svojich práv domáhať už 10 rokov, je viac než demotivujúci a nevyhovujúci kritériám právneho štátu a princípu vymožitelnosti práva.

Tvrdím, že bez ohľadu na postoj účastníkov v konaní je možné prieťahy v konaní, ústiace do nevyožiteľnosti mojej pohľadávky, pripísať výhradne na ťarchu súdu - okrem iného aj preto, že súd má k dispozícii dostatok oprávnení aj pre prípad pasivity odporcu (ba dokonca aj navrhovateľa) a zároveň je sám povinný, aj bez výslovnej akcentácie zo strany účastníkov konania, v konaní postupovať rýchlo, efektívne a hospodárne.

Sťažovateľka tvrdí, že konanie o bežnom nároku z obchodnej agendy v trvaní 10 rokov, bez právoplatného rozhodnutia o jej nároku, nemôže byť nielen konaním v súlade s jej vyššie uvedenými základnými a ústavnými právami, ale ani v súlade s materiálnym obsahom definície právneho štátu.

Postup súdu v konaní možno podradiť pod Európskym súdom formulovanú zásadu - „neskoré rozhodnutie sa môže rovnať nerozhodnutiu“, teda vo veci sťažovateľky došlo prakticky k odopretiu spravodlivosti (denegationis iustitiae) vo veci, s prejednaním ktorej sa na súd v roku 2005 obrátila.

V konečnom dôsledku sa sťažovateľka ocitla po 10 rokoch domáhania sa svojho nároku na súde v podstatne horšej pozícii než na jeho začiatku – 2 x zaplatila súdny poplatok (raz za návrh, raz za odvolanie proti nesprávnemu, odvolacím súdom zrušenému

meritórnemu rozhodnutiu) v celkovej výške 1475,8 eur, a kým na začiatku sporu ešte mala reálnu nádej, že po spravodlivom posúdení žalovaného nároku súdom sa domôže svojich práv, aktuálne takúto nádej či šancu stratila.

Pretože odporca nie je ani strategickým podnikom, ani nemá postavenie „too-big-to-fail“, nemá, na rozdiel od veriteľov iných podnikov (Váhostav a pod.), perspektívu ani čiastočného uspokojenia svojho nároku.»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„1. Okresný súd Žilina v konaní sp. zn. 10Cb 114/2005 porušil

- ústavné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky,

- základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd

- základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 a 2 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 Ústavy SR

- základné právo sťažovateľky na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR

2. Ústavný súd SR

- priznáva sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie vo výške 30.000 eur, ktoré je porušiteľ práva povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia,

3. Okresný súd Žilina je povinný sťažovateľke uhradiť trovy právneho zastúpenia do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 a 2 dodatkového protokolu v spojení s čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Cb 114/2005.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom

zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Nedodržanie lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde je dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Z obsahu sťažnosti vyplýva názor sťažovateľky, že v jej prípade je potrebné lehotu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde počítať od doručenia oznámenia okresného súdu o zastavení konania zo zákona, t. j. list okresného súdu zo 17. decembra 2015 doručený sťažovateľke 21. decembra 2015.

Podľa § 156 zákona o konkurze a reštrukturalizácii zverejnením uznesenia súdu o skončení reštrukturalizácie v Obchodnom vestníku zanikajú účinky začatia reštrukturalizačného konania a zastavujú sa konania prerušené podľa § 118 ods. 4. Ak zo záväznej časti plánu nevyplýva niečo iné, zaniká tiež funkcia veriteľského výboru a funkcia správcu.

V súlade s citovaným ustanovením § 156 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ústavný súd konštatuje, že k zastaveniu konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 10 Cb 114/2005, v ktorom konaní sťažovateľka namieta porušenie svojich označených práv postupom okresného súdu, došlo zo zákona 12. októbra 2015, keď bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 195/2015 uznesenie okresného súdu č. k. 2 R 5/2014-564 z 5. októbra 2015 o potvrdení reštrukturalizačného plánu žalovaného a ukončení jeho reštrukturalizácie.

Ústavný súd sa nestotožnil s názorom sťažovateľky, že v danom prípade dvojmesačná lehota počítaná v súlade s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde „od

právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu“ a pri opatrení alebo inom zásahu počítaná „odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť“ začala plynúť až doručením oznámenia okresného súdu o zastavení konania zo zákona.

Naopak, ústavný súd konštatuje, že ak podstatou sťažnostných námietok sťažovateľky je namietanie prietáhov v konaní a v príčinnej súvislosti s nimi porušenie ňou označených práv a sťažnosť bola sťažovateľkou doručená ústavnému súdu v čase presahujúcom dva mesiace od zastavenia súdneho konania, rozhodným pre začiatok plynutia dvojmesačnej lehoty je samotné zastavenie konania zo zákona.

Keďže sťažovateľka doručila sťažnosť ústavnému súdu v čase presahujúcom dva mesiace od ukončenia súdneho konania, v ktorom namieta porušenie svojich označených práv, je nutné konštatovať, že jej sťažnosť bola podaná oneskorene.

Ústavný súd opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07).

Napriek tomu, že v sťažovateľkou namietanom konaní zjavne došlo k prietahom v čase pred prerušením tohto konania zo zákona pre začatie reštrukturalizačného konania proti žalovanému, tieto prietahy už v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu v dôsledku zastavenia konania zo zákona netrvali. Ústavný súd preto konštatuje, že aj v prípade zachovania lehoty na podanie sťažnosti by v danom prípade boli dané dôvody na odmietnutie sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky odmietol.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2016